

Третьою особливістю у формуванні регіональних еліт стала гендерна квота. Згідно Виборчого кодексу України [1] під час формування загальнодержавного та регіональних виборчих списків партія повинна забезпечити присутність у кожній п'ятірці кожного виборчого списку чоловіків і жінок (не менше двох кандидатів кожної статі). На минулих місцевих виборах, гендерна квота складала 30%, цього разу — 40 %. Вважаємо, що це позитивний аспект, який забезпечить збільшення числа жінок у структурі влади.

Ще одну особливість засвідчив той факт, що в умовах тотального розчарування у роботі вищих владних структур, переважно місцевим лідерам населення довіряє більше, ніж великим політичним партіям та їх представникам. Саме вибори продемонстрували, що довіряючи конкретній людині із їх регіону, виборці часто не звертали увагу на політичну силу, яку вони представляють.

Однак, незмінним на нашу думку залишається твердження, що формування та функціонування регіональних еліт безпосередньо залежить від суспільно-політичної ситуації в державі в цілому та позицій державно-управлінської системи на національному рівні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. *Виборчий Кодекс України. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2020. № 7, № 8, № 9. с.48. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/396-20#Text>*
2. *Радчук О. Занепад олігархії: як формуються нові політичні еліти в Україні. Слово і діло. 23.06.2020. URL: <https://www.slovoidilo.ua/2020/06/23/kolonka/aleksandr-radchuk/polityka/zanepad-oliharxiyi-yak-formuyutsya-novi-politychni-elity-ukrayini> (дата звернення: 25.10.2020).*

**Мулик Олександр Романович, магістрант,
Ляхович Галина Іванівна, д.е.н., професорка,
професорка кафедри управління та адміністрування**

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПАРТНЕРСТВА МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ ТА ІНСТИТУТІВ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Процес реформування інститутів публічної влади передбачає суттєву активізацію участі в його здійсненні інститутів громадянського суспільства на всіх рівнях. При цьому має відбуватися поступова зміна типу соціальних відносин між владою і громадськістю – з відносин підпорядкування на відносини діалогу та партнерства. Однак у вітчизняних реаліях відкритими та актуальними залишаються кілька питань. Найголовнішим з них є питання щодо форм взаємодії, які б мали не декларативний, а реальний, дієвий характер. Також залишається до сьогодні відкритим і актуальним питанням яке полягає в тому, хто повинен ініціювати партнерство: громадянське суспільство чи уряд?

Деякі теоретики стверджують, що уряд може відігравати активну роль у заохочення участі громадян у прийнятті рішень. Так, Дж. Денхардт і Р. Денхардт [1] вказують на “важливу роль уряду у заохоченні розвитку громади та громадянського суспільства”; проте автори не дають конкретної моделі

управління та партнерства із громадянським суспільством. Р. Патнам [2] стверджує, що демократична традиція розвитку держави залежить від існування громадянських структур, що працюють в урядових підрозділах. Відсутність участі громадян у сучасному управлінні зменшує здатність місцевої демократії бути представницькою та відкритою. Тим часом Дж. Денхардт і Р. Денхардт [1] наголошують, що «громадянам необхідно робити те, що вони повинні робити в умовах демократії – керувати урядом».

Однак, важливим питанням в цьому плані є наступне – як Україна, як посткомуністична держава повинна укріпити демократичні трансформації та ідеї громадянського суспільства. Згідно з емпіричними даними, можна припустити, що Україна, навіть після майже 30-ти років переходу все ще відчуває спадщину недемократичного періоду, тобто відсутність громадянської ініціативи та специфічного підходу до громадянського суспільства.

Що стосується форм співпраці на місцевому рівні, то у 1997 р. Верховна Рада України ухвалила Закон про місцеве самоврядування в Україні [3], який зазнавав постійних уточнень та змін. Закон включає кілька глав щодо ролі та можливостей участі громадян у державному та регіональному управлінні. Найперше і найголовніше положення – це те, що Ст. 5 закону до системи місцевого самоврядування відносить органи самоорганізації населення. Тобто, сільські, селищні, міські, районні в місті ради можуть дозволяти за ініціативою жителів створювати будинкові, вуличні, квартальні та інші органи самоорганізації населення і наділяти їх частиною власної компетенції, фінансів, майна. Органи місцевого самоврядування мають право також об'єднуватися в асоціації органів місцевого самоврядування та їх добровільні об'єднання, які підлягають реєстрації відповідно до Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань", однак їм не можуть передаватися владні повноваження.

Також законом передбачені такі форми залучення громадських структур до управління на місцевому рівні, як місцевий референдум, загальні збори громадян, місцеві ініціативи, громадські слухання. Окрім того, громадяни через прозорі вибори як інструмент демократії мають право обирати представників місцевої ради які представлятимуть їх інтереси у місцевому органі влади.

Однак, як свідчать емпіричні дані та практичні результати такого партнерства, громадянське залучення не є високим, оскільки громадяни віддають перевагу ініціативам уряду, а уряд в свою чергу не завжди очікує участі громадян.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Denhardt, J. V., Denhardt, R. B. *The New Public Service. Serving, not Steering*. London: M. E. Sharpe, 2003. URL: <file:///C:/Users/lenovo/Downloads/28-78.pdf> (дата звернення: 07.02.2020).
2. Putnam, R. *Bowling Alone*. New York: Simon and Schuster, 2000. URL: <file:///C:/Users/lenovo/Downloads/98-44.pdf> ((дата звернення: 07.02.2020).
3. Закон України про місцеве самоврядування в Україні. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1997. № 24. с. 170. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text>